

žalovanému byl vynesena rozsudek pro zmeškání. Jsou proto bezvýznamné dovolatelčiny výtky s hlediska § 503 čís. 3 a 4 c. ř. s., že spisům odporuje »zjištění« odvolacího soudu, že před vydáním rozsudku pro zmeškání byla sporná věc probrána po případě že jest právně mylný názor odvolacího soudu o tomto probrání sporné věci. — K právním vývodům dovolání (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) jest připomenouti toto: Odvolací soud správně vyložil, že soud první stolice ani nesměl přihlížeti k přípravnému spisu zaslanému žalovanou (l. č. 5—6), neboť to stanoví předpis § 397, odst. 1 c. ř. s., jenž platí podle § 19 zákona čís. 131/31 Sb. z. a n. i pro řízení před soudy pracovními. — Jest sice správné, že žalovaný může právní neopodstatněnost žaloby uplatňovati v opravných prostředcích i proti rozsudku pro zmeškání (plenární usnesení čís. 4001 Sb. n. s.), takže by ani v souzené věci nebyla žalovaná vyloučena s právními vývody, i když je nepřednesla v první stolici, — ale dovolatelka ve svém odvolání uvedla nové okolnosti skutkové a její právní vývody se vztahovaly na tyto jí samou nově přednesené skutečnosti, nikoliv na ony skutkové okolnosti, jež byly tvrzeny žalobcem již v žalobě a na jejichž základě byl vynesena rozsudek pro zmeškání. Že by skutkové okolnosti žalobcem přednesené a nižšími soudy za pravdivé pokládány byly odvolacím soudem nesprávně posouzeny po stánce právní, nepodařilo se dovolatelce doličiti. — Dovolatelčin názor, že ustanovení § 1501 obč. zák. neplatí, jde-li o nároky ze služebního poměru, a že v takových případech jest k otázce promlčení přihlížeti z úřadu, nemá opory v zákoně a jest právně mylný, protože ustanovení § 1501 obč. zák. nečiní v té příčině rozdílu.

Čís. 15346.

Aj pri exekúcii na pohľadávku prisúdenú titulom náhrady škody, zapríčinenej porušením povinnosti prihlásiť zamestnanca k penzijnému poisteniu, treba použiť ustanovenia § 46 zák. č. 26/1929 Sb. z. a n.*)

(Rozh. z 2. júla 1936, R III 447/36.)

Š ú d p r v e j s t o l i c e p o v o l i l e x e k ú c i u m e d z i i n ý m a j z a b a v e n í m a p r i k á z a n í m k v y b r á n i u p o h ľ a d á v k y , p r i s l ú c h a j ú c e j p o v i n n e j s t r a n e t i t u l o m o d š k o d n é h o , k t o r é h o s a e x e k ú t i d o m á h a l i p r o t i f i r m e b r a t i a M . p r e t o , ž e i c h o t e c r e s p . m a ň ž e l n e b o l t o u t o f i r m o u r i a d n e p r i h l á s e n ý k p e n z i j n é m u p o i s t e n i u . R e k u r z n ý š ú d z m e n i l u s n e s e n i e š ú d u p r v e j s t o l i c e a ž i a d o s ť o p o v o l e n i e e x e k ú c i e z a b a v e n í m h o r e s p o m e n u t e j p o h ľ a d á v k y z a m i e t o l .

N a j v y š š í š ú d r e k u r z z a m i e t o l .

D ô v o d y :

Zák. č. 26/1929 Sb. z. a n. stanoví v § 46, že prevod, danie do zálohu a zabavenie nárokov poistencov a ich príslušníkov, ako aj dávok

*) Srovnaj: Úr. sb. 1516.

je len potiaľ príпустné a právne účinné, ak sa staly pod podmienkami, v bode 2 a 3 tohoto §u uvedenými. Týmto opatrením chcel zákon dôsiahnúť toho, aby bolo zabezpečené, že dôchodky a dávky z povinného poistenia budú upotrebené k zaopatreniu poistenca a jeho rodiny, lebo zákon o povinnom poistení penzijnom bol vydaný práve preto, aby z dôvodov sociálnych a verejnoprávných boli poistenci a ich rodiny zaistení pre prípad ich invalidity resp. staroby. Poistencovi, alebo jeho rodine proti zamestnávateľovi prisúdená náhrada škody, zapríčinenej porušením povinnosti prihlásiť zamestnanca k penzijnému poisteniu, je protihodnotou dôchodkov a dávok im zákonom o penzijnom poistení zaistených, a má preto splniť ten istý cieľ, na ktorý sú určené dôchodky a dávky z povinného penzijného poistenia vyplývajúce. Treba preto aj na ne použiť ustanovenia § 46 zák. čís. 26/1929 Sb. z. a n.

Čís. 15347.

K otázce předluženosti pozůstalostního jmění podle druhého odstavce § 68 konk. ř.

(Rozh. ze dne 9. července 1936, R I 777/36.)

Prv ý s o u d vzav za osvědčeno, že pozůstalost jest předlužena, uvalil na ni k jejímu návrhu konkurs, třebaže dědička Jarmila H-ová prohlásila, že jest ochotna převzítí pozůstalost jako dědička nebo věřitelka proti zaplacení pozůstalostních dluhů (§§ 1, odst. 3, 68 konk. ř.). Rekursní s o u d zamítl návrh na uvalení konkursu.

Nejvyšší s o u d uložil rekursnímu soudu, by o rekursu znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Dovolací rekurent nedůvodně vytýká, že rekursní soud pokládá za předpoklad povolení konkursu podle § 68, odstavec 2 konk. ř. čís. 64/31 Sb. z. a n. osvědčení, že dlužník jest neschopen plniti splatné závazky a že jest předlužen; neboť on rozeznává jasně tyto dva důvody vedle sebe a dochází k závěru, že ani jeden, ani druhý osvědčen nebyl. Závěr rekursního soudu, že nebylo osvědčeno, že pozůstalost po Olze Sch. jest neschopna plniti splatné závazky, dovolací rekurent nenapadl a zbývá proto zabývatí se jen přezkumem závěru, zda pozůstalost jest předlužena. V tom směru vyslovil rekursní soud právní názor, jenž dovolacím rekurentem rovněž napaden nebyl, že v pozůstalostním řízení se řídí odhad nemovitosti ve smyslu § 102, odstavce 1 nesporného řízení předpisy zákona o dani z obohacení čís. 337/21 Sb. z. a n. a nikoliv odhadním řádem podle vládního nařízení čís. 100/1933 Sb. z. a n., jimž se zjišťuje prodejní hodnota (§§ 17 a 18), tedy skutečná cena domu, která jest jediné pro otázku předlužení rozhodná. Takto zjištěná hodnota prý by byla podle názoru rekursního soudu vyšší nežli hodnota